

M. Aegea.

*) După legenda Rodoitei de Alphonse Daudet

fera dieta, pentru aceea nu legifera poporul. Puterea era în mâna aristocrației, care lăcomă fiind după putere și avere, când Maghiarii au devenit puternici, s'a dat în gîrul lor și a devenit și ea mai maghiară decît înșiși Maghiarii. Domaii Români, cari se opuneau acestui fatal curent au fost siliți să treacă Carpații, pentru a nu mai fi persecutați.

Astfel deci elementul maghiar se întăria, pe când Românii coborau cu pași mari pe po-vînșul decadenței.

Vieța națională a Românilor se concentra deci toată la poporul micșorat, care a rămas singur, fără capi, fără conducători, pentru a se lupta, între prigoani ne mai auzite, pentru independența sa națională și pentru conservarea limbii și tradițiilor latine a strămoșilor. Și numai tăriei lui de caracter și energiei lui se datoră, dacă elementul latin n'a putut fi înădușit și sfîșiat în Transilvania de maghiarism.

Dieta compusă din nobili a ajuns astfel străină de înșasi națiunea. De aci persecuțiunile contra Românilor, de aci miseria lor.

Miseria aceasta a fost extremă. Se face o serie de legi și regulamente, cari istovesc de tot *miseria plebs contribuens* în favorul unei aristocrații numeroase și nesățurate, și aruncă pe bieții muncitori ai pămîntului într-o dejositoare sclăvie.

E destul a deshide, pe nim-rite, *Codea tripartitum*, ori *Aprobatae și Compilatae Constitutiones*, ori *Articuli Novellares*, pentru a afla dispoziții, cari degradează demnitatea de om.

Se face o lege specială pentru extirparea din rădăcina a poporului român: *de extirpatione radicis populi valachici, item de valachorum progenie a stirpe delenda*.

Nobilimea maghiară s'a dedată a exercita tratamentul, ce albiu făceau negrilor și se introduse moda de cumpărau Români în tîrg și le puneau jugul în grumazi ca la vite. Femeile erau ținute ca și sclavele de către superbele barone. Preoții erau obligați să țină și să îngrijească în casele lor cîinii de vînat ai domnilor. Copiii, cari aveau velenități de a învîta a ceti ori țerii, erau pedepșiți ca pentru un delict. Țerani erau siliți să muncească anul întreg pentru a subministra domoilor mijloacele, ca să trăiască — în orgii. Nobilii maghiari aveau dreptul de a pune în furci, (*jus patibuli*) și a decapita (*jus gladii*) pe Români, pe cînd aceștia n'aveau dreptul de a intenta un proces județiar, pe nici un fel de motiv, contra domoilor sei, nici cînd s'ar fi surprins în flagrant delict.

Sub un atare regim, care alt popor nu și ar fi plecat capul pentru a zice *adus* vieții sale naționale?... Dar poporul român nu a adormit în robie, nici n'a murit sub teroris-mul legilor sîlbaticie. Nimic n'a putut să sufocă în el conștiința națională, nici conștiința drepturilor sale imprescriptibile.

Din secolii în secolii revoluțiunile s'au urmat fără întrerupere pentru revindicarea vechilor libertăți, *pro reacquirendis pristinis libertatibus*: aceste revoluțiuni toate au fost înecate în sânge, dar ele au fost ca și niște strigăte seculare, cari au împiedecat marea și îngrozitoare prescripțiune, ce se aplică popoarelor, cari subjugate și sfîrșite, consimt ele înșeși ca să dispară.

Toate popoarele, cari s'au șters de pe fața pămîntului, nu armele le-au nimicit, nu; le-au nimicit cesiunea voluntară a limbii și conștiinței lor; le-au nimicit abandonarea lor proprie; le-au nimicit lășitatea aceea et-nică, care este egală cu consimțămîntul, de a nu mai exista cu aspect național deosebit și caracteristic în istorie și în omenime. Nu ca aceste popoare n'ar mai fi putut să continue a trăi, ci ele n'au mai voit să trăiască. Odiha, amară, a celui învins a moleșit aceste popoare, cari n'au mai avut curajul de a-și vîrsa sângele pentru propria lor existență. (Va urma.)

Din parlamentul maghiar.

— Ședința dela 9 August n. —

Deși e la ordinea zilei proiectul despre procedura criminală, totuși „părinții patriei” s'au prezentat într-un număr foarte mic la această ședință. Băncile erau aproape goale.

Deschizînd ședința, președintele substitut Berzévici Albert anunță, că trecînd 20 de zile dela alegerea manelucului Goldi József fără a fi încurs nici un protest, îl declară de deputat definitiv verificat.

Urmează apoi învîințarea unor concedii și alte câteva mîrunțisuri, după cari vine la rînd desbaterea specială asupra proiectului despre procedura criminală. De astădată discuția a fost căt se poate de seacă și grabnică. S'au pertractat și primit pe alocutrea cu unele modificări §§ 1-140. Ședința proxima pe mîne, 10 ore a. m.

Toasturi împărătești.

Țarul rusesc Nicolae II., după o petrecere de aproape 3 zile în Breslau, capitala Silesiei prusiace, ca oaspe al împăratului Wilhelm, a plecat la 8 c., dimineața, spre Copenhaga. Spațiul nu ne permite a da amănunte, măcar cele mai importante și semnificative ale primirii și sărbătorilor desfășurate cu acest prilegiu, amănunte care și ele aruncă lumină mai ales asupra dorinței împăratului german de a câștiga prietenia Rusiei cum ea exista între aceasta și Germania pe timpul bătărilor împărat Wilhelm I.

Dacă nu putem da nici astfel de amănunte din cele mai caracteristice, sîntem siliți a ne mărgini cel puțin a reproduce toasturile rostite cu acest prilegiu, căci din ele se reoglîndește, poate mai bine decît din ori-care alt incident, ideile, dorințele, tendințele, sorții ori nădejile ce se leagă, atât în țările, unde se fac aceste vizite, cît și peste tot locul, de călătoria Țarului și de întrevvedere a sa cu ceilalți capi ai statelor.

Împăratul Wilhelm II a pronunțat cu prilegiul vizitei părechii imperiale rusești două toasturi: unul la prînzul de gală în prima zi a vizitei, la 5 c.; ear' al doilea imediat după plecarea Țarului, la prînzul împărătesc într'adins arangiat, încă în ziua plecării, la 8 Septembrie, tot în Breslau.

Ambele aceste toasturi ale împăratului german au produs pretutindeni mare senzație, atât prin fondul cît și prin forma lor și de sigur presa europenească va vorbi, le va discuta, le va comenta încă multă vreme. În oare-care privință s'ar pute zice că sînt chiar epocale, ba cel dintău stă poate unic în istorie prin neobișnuința-i. Spre a scoate pe de o parte cît mai bine în relief această neobișnuință, ear' pe de alta spre a face totuși o încercare, — dacă este iertat, — de a descoperi diferența între Viena și Berlin față cu Petersburg, credem interesant, ba chiar de lipsă de a juxtaposa și toastul, rostit de către M. Sa Monarchul nostru cu prilegiul vizitei Țarului, precum și răspunsurile acestuia făcute la cele două toasturi.

La prînzul de gală dat în ziua sosirii Țarului la Viena, 27 August, M. Sa a pronunțat următorul toast în franțozeste:

„Mulțumind Maiestăților Voastre pentru vizita ce au avut binevoita a ne face, și în care îmi place a vedea un nou zălog al prieteniei ce ne unește, beau în sănătatea Maiestăților Lor împăratul și împărăteasa Rusiei”.

Țarul a răspuns tot pe franțozeste: „Mulțumind Maiestății Voastre pentru dragălașa (*charmante*) primire, pe care a binevoit a ni-o face, beau în sănătatea Maiestății Sale, Împăratul Austriei și Regele Ungariei, precum și în sănătatea Maiestății Sale Împărăteasa-Regină”.

Împăratul Wilhelm II. a pronunțat la prînzul de gală dela 5 Septembrie, pe nemțește, următorul toast:

„Dați-mi voi, Maiestățile Voastre, să depun la picioarele Maiestății Voastre mulțumirea-mi cea mai sinceră și din adîncul inimii (*herzlichsten und innigsten Dank*) pentru vizita grațioasă (*huldvoll*), pe care amîndoi ni-o faceți azi, precum și pentru onoarea, de care s'a făcut pîrtăș corpul al 6-lea de armată, de a avea voe să defileze înaintea Maiestății Voastre. Veselia ce a răsunat cîtră M. Voastră în orașul Breslau, este interpretul simțimintelor nu numai ale orașului, nu numai ale provinciei, ci ale întreg poporului meu. El salută în M. Voastră pe păstrătorul tuturor tradițiilor lor, pe ocrotitorul păcii. Poporul vă salută pe acel pămînt, unde odinioară strămoșul glorios al Maiestății Voastre, al căruia nume de a purta are voe de a semăndrî regimentul de garde al căruia șef este M. Voastră, era la olaltă cu strămoșul meu. Simțimintele, pe care le nutrim noi și întregul nostru popor pentru Maiestatea Voastră, pot să le rezumez în strigătul: Dumnezeu să binecuvînteze, să păzească și să mențină pe M. Voastră spre propășirea (*Wohl*) Europei! Maiestățile Voastre, împăratul și împărăteasa: Ura! Ura! Ura!”

Țarul a răspuns pe franțozeste:

Mulțumesc M. Voastre pentru bunele cuvinte, pe care le-a pronunțat (adece nici nu zice: „a binevoit a pronunța”! R. d. „Tribune”), precum și pentru primirea (fără adiectiv oare-care, caracterizînd primirea, R. d. „Tribune”) ce ni-s'a făcut la Breslau. Pot să vă asigur, Sire, că sînt înșușit de aceleași simțăminte tradiționale ca și Maiestatea Voastră. Beau în sănătatea Maiestății

Voastre precum și în aceea a M. Sale a împărătesei. Ura!”

Răspuns, fără îndoială, extrem de sec, incolor, aproape ofensător prin reservede ori mutismul seu.

Și cu toate acestea la prînzul împărătesc, dat după plecarea Țarului, la 8 Septembrie, Wilhelm II. a rostit următorul toast senzațional:

„Cu inima plină de bucurie, îmi ridic pocalul cu prilegiul acesta, pentru a b'a întru sănătatea corpului 5-lea de armată. Vă mulțumesc din toată inima, că ați păstrat în această alcătuire excelentă, dar' nu numai din parte-mi și pentru persoana-mi, ci înainte de toate în numele răposatului meu bunice și în acel al răposatului meu tată vă exprim această mulțumire”.

Și continuînd încă mai multe frase în acest ton elogios, împăratul zise:

„Cu tot dinadinsul înșe vă exprim d-voastre și corpului recunoștința mea, plină de bucurie, că vi-a fost dat (*vergönnt* voi). a se înfășoșa în această întocmire înaintea ochilor iubitelui meu vecin și unchiu M. Sa împăratul Rusiei. Noi cu toții stăm încă sub impresia vrăjitoare a chipului fraged de tinerețe al împăratului cavaleresc, și icoana lui se înfășoază înaintea ochilor nostri, precum trecea în fruntea regimentului răposatului seu tată. El, supremul comandant al celei mai puternice (*gewaltigste*) armate, nu vrea altceva decît să-și vadă trupele sale întrebunțate în serviciul culturii și întru ocrotirea păcii. În deplină unitate de vederi cu mine, *nisunfel de sale sînt îndreptate într'acolo, a face să se întâlnească toate popoarele, pentru a le întrînu la olaltă, pe baza intereselor comune, întru ocrotirea bunurilor noastre celor mai scumpe*”....

Stăm și noi sub impresia puternică (*gewaltig*) a acestor enunțiațiuni împărătești și promitem a reveni.

Aduceri aminte.

— Răspuns calomniatorilor mei. —

Sibiu, 8 Septembrie n.

(Acusa).

Cei mai frumoși ani ai vieții mele, anii de student universitar, în decursul cărora entuziasmul pentru știință și cauza națională era așa de armonios-viu în sufletul meu; anii în cari pe o formă mi-am împlinit datorința de student și de Român, tocmai anii acestia vor să-mi-i pîngărească calomniatorii.

De unde-mi-aș pute face un merit, ei vor să-mi facă o crimă; de unde-mi-aș pute scoate o laudă, ei vor să-mi scoată hulă.

Primesc mînușa aruncată.

La acusa mincinoasă, eu nu voi zice numai: „nu-i adevărat!” ci voi spune însu-mi cum s'a întîmplat, voi spune însu-mi adevărul, ca nici umbră de îndoială să nu mai rămîna.

E vorba de o metodă, de a răspunde în atari casuri.

Nu de mult, cînd *Tribuna* a publicat o scrisoare, ce conținea grave acuze la adresa unui frunțas de ai nostri, el a răspuns simplu: „nu-i adevărat, desmint, e perfidie”, și a început apoi să injure, să ocărăască pe redactorii *Tribunei*; n'a spus însă cu nici un cuvînt care este adevărul, cum stă lucrul...

E o metodă greșită aceasta, după părerea mea. Ea poate să producă larmă, sgomot, poate să provoace o ceartă, cum pe la tîrguri, — dacă adevărat și partida contrară răspunde în același ton, și aceeași formă, — nu poate însă să clarifice opiniunea publică, și nu poate face, ca ceva sigur să rămîna, la sfîrșit, în sufletul celor-ce au ascultat, cu alternative îndoiei, așa numita „polemie”.

Este însă și o altă metodă de a procede în atari casuri, pe care voi ilustra-o cu un exemplu ce ni-l dă energicul și consecuentul șef al antisemiților din Viena, Dr. Lueger.

E un cas proaspăt, casul lui Lueger la Budweis despre care a amintit și *Tribuna* în nrul 188. Din incidentul acela o mulțime de minciuni s'au divulgat prin zărele jidovești. Dr. Lueger, ca de obicei, le-a desmintit pe toate. Dar cum? Nu așa cum a făcut frunțasul nostru în cazul cu *Tribuna*, o nu! El n'a strigat nici Jidanilor: „Jidani, nișei, canale, etc...” Argumente de acestea nu folosește Lueger, deși el nu e preot. Eată cum a desmintit Lueger. Dau un singur exemplu, din cele 6—7; este desmintința trimisă ziarului *Illustr. Wiener Extrablatt*:

Domnule Redactor!

Binevoește a primi, pe baza §-lui 19 al legii de presă, următoarea rectificare: E *neadevrat*, că Germanii, cari s'au adunat la gară m'au salutut cu strigăte: „Jos cu Lueger!” „Pereat!”, că au suierat și m'au fluierat; din contră e *adevrat*, că aceasta s'a întîmplat din partea Jidovilor adunați la gară. Este *neadevrat*, că în onoarea mea s'ar fi dat un banchet; *adevrat* e însă, că eu și colegul meu

Steiner am fost invitați de comitetul creștin-social, ca să luăm masa împreună. E *neadevrat*, că la adunarea, care s'a ținut la „Ratul verde” au luat parte numai puțini Germani creștin-sociali, și că ar fi apărut mai mult numai socialiști boemi; *adevrat* e însă, că la aceea adunare, arangiată de societatea creștin-socială, au luat parte atât aderenți de ai partidului creștin-social, cît și de ai partidului german național, Cehi și socialiști. Grupa celor din urmă a fost relativ cea mai mică. Este *neadevrat*, că Steiner și eu la părăsirea localului adunării am fi fost acoperiți de strigăte de indignare și „pereat”; mai *adevrat* e însă, că atât Steiner, cît și eu, din partea mulțimii adunate înaintea localului adunării am fost salutați cu strigăte de „Hoch” și „Slava”, și că numai mai încolo, în decursul mersului nostru, am fost salutați de singuratici Jidovi cu strigăte de „pereat”.

Dr. C. Lueger.

Astfel proced oamenii politici, și astfel cred eu că e bine și cîntit se procedă ori-și-cine. De aceea eu voi se urmez, în casul meu, lui Lueger al Nemților din Austria, și nu celui al — nostru...

Care este acusa ce mi-se face? Voi expune-o cu înșeși cuvintele celebrului *anonim*, pe care pentru a ușura discuția, până-ce va eși înșuși la lumină cu numele propriu, s'e-l botezăm de pildă — „Mărior”.

Eată ce scrie „Mărior” în „Revista Orăștiei” nr. 35:

„În iarna anului trecut, 1895, dl Dăianu, care astăzi bombardează în contra *preinsei* îndurcîri, a făcut printre tinerimea din Pesta multă propagandă pentru ideea intrării în acțiune comună și pacinică cu Maghiarii?”

Indemn la aceasta i-a dat o *înviata* a studenților maghiari, ca Românii să iee parte la un *banchet* al lor, cu care prilegiu s'e-și spună și unii și alții „gravaminele” și să se înțeleagă apoi asupra felului de a începe „politica de împăciuire”!

În o convenire slab cercetată a tinerimii române, dl Dăianu, care pregătise bine lucrurile, „și-a știut storce majoritatea, și astfel a mers, în fruntea câtorva tineri (vre-o 8) la *banchetul Ungurilor*, ținut în *hotelul Drexler*.”

Și se se știe, că o *mare parte* a tinerimii a protestat în contra acestei porniri și schimbări de front, ba studentul în filosofie *Ohendi* a comunicat lui Dăianu și altora cuvîntul de opreliște al celor din Vaț în chestiunea aceasta de importanță! Dar' înzădar! Domnul Dăianu voia să fie „croitor” de drum nou în „politica”, și — s'a dus!

Ajunși la *banchet*, Românașilor nostri li-au făcut „ovațiuni!” *Erău de față și vre o câțiva Serbi*. Au început apoi a „parla” asupra situației sub *presidiul* Maghiarului Bottlik Jóska (fost president la „Egyetemi kör”). S'au înțeles bine și unii și alții. „Și-au înșirat „gravaminele” cu toții, apoi s'au pus pe — *banchetuit*!”

Se înțelege, *faptul mai marcant* al serii a fost „fraternizarea”. Au beut cu toții „Bruder”. Concluzul final a fost, ca Ungurii să convoace o conferință generală a *tinerimii gemine maghiare*, la care apoi și Românii să iee parte în număr complet, și pe baza unui program *convențional*, să se decreteze o „acțiune comună”.

Că aceasta nu s'a întîmplat, cauza an fost numai neînțelegerile ivite între studenții maghiari, *căroră li-s'a imputat* din părți competente „romăno-filismul”.

Dăianu a rămas numai cu laurii de a fi „fraternizat” cu Maghiarii.

Tinerimea l-a răsplătit pentru acest „nobil” fapt de „îndulcire” adevărată, cu o *odă*, care era la timpul seu foarte *cîntată prin Budapesta* și al cărei început este:

„Foate verde de hiean

Juacă Jóska cu Dăian”.

Asta este partea cu acusa. La celelalte reflexiuni o se revin mai tîrziu. Ele îmi dau ocaziune de a tracta și despre o altă temă, care e bine să o punem odată în clar.

La înșeși acusa observ acum numai atîta: am declarat și declar de nou, că cele de mai sus sînt neadeverate, false, tendențioase, pornite din ură și rea credință. Ce e adevărat voi spune în alt articol.

O observare însă la morala fabulei lui Mărior.

Dacă d-sa crede și e convins, că eu am făcut un păcat național, „îndulcind” pe Maghiarii, croind nou drum în politica noastră, făcînd schimbări de front, și alte crime de acestea, de ce d-sa a tăcut până acum, August 1896? De ce n'a descoperit publicului îndată toate faptele mele, ca să mă întorc dela calea greșită? De ce s'a făcut complice al acestei „îndulciri” criminale ascunzîndu-o până acum?

A! D-lui nu i-e atît de înșasi cauza

compromisă prin mine, nici de corectarea mea, ci de mîntuirea adevăraților „îndulcitori” millenari, dovediți prin scrierile și faptele lor, ca dl Slavici, Brote et. Comp. — de care și Mărior se ține.

Dînsul vrea numai să-mi deneghe drep-

tul de a sbucii pe acesti oameni, imputân-

du-mi atari fapte, și nu observă, că e inconsecuent. Căci dacă ar fi drept că eu am făcut, ce d-sa îmi impută, atunci nu urmează alta decît ca să mă atace și pe mine alături-re cu Slavici et. Comp. — dar' nici-decum ca prin atacarea mea să mîntuiască pe oam-enii sei, cum dînsul de fapt vrea.

Asta nu-i morală politică, dle Mărior!

Dr. E. Dăianu.

O mie de Bănățeni la milleniu.

S'a trimbișat atîta prin foile maghiare despre mergerea unor Bănățeni în massă, la tîmbălăul din Budapesta, s'a făcut atîta sfără din lucru, și tocmai de aceea nu credeam că toate acestea sînt numai niște u-topii ale foilor maghiare, și Bănățenii, români fiind, nu se vor dîmite la așa ceva.

Dreptatea în numărul seu de Sâmbătă înșă publică o corespondență din Budapesta, prin care se confirmă că întru adevăr în 5 Septembrie au sosit acolo la milleniu o mie de Bănățeni.

Va se zică ne-am înșelat în speranțele noastre. Bănățenii respectivi și-au uitat de cîntea lor națională, de caracterul lor de Români dejosindu-se înaintea națiunii întregi.

Atît modul în care au fost primiți cît și amănuntele sosirii lor sînt revoltătoare, — le dăm deci mai la vale după „Dreptatea”:

„La gara austriacă, unde aveau să sosească millenarii cu un tren separat, așteptat de-a de-a 6¹/₂ ore mai mulți călăuzi, cari aveau să-i însoțească și să le servească cu îndrumările necesare.

Într'aceea punct la 7 ore și 10 minute trenul sosește în gară, ear' după cîteva secunde între sunetele muzicii se cobor de prin vagoane oaspeții capitalei.

Înaintea de toate trebuie să dăm dreptate foilor maghiare, cînd constat, că de loc nu au exagerat numărul millenarilor.

În adevăr erau poate peste o mie, dar' nu toți Români, ci și Nemți și așa numiți Crașoveni, cu toții din cercul Resiței.

Numărul românilor se urca la vre-o 300, în frunte cu mai mulți învătători și — o spun cu oare-care mîngăiere — numai cu un singur preot, care poate temîndu-se să furișă printre mulțime pentru a nu fi observat de cineva (*Achim Jurca* din Jezeriș R. „Trib.”).

Între acestea millenarii se pun în ordine, ear' conductul se pune în mișcare între sunetele muzicii, care intona cu pathos marșul lui *Rákoczi*.

În fruntea conductului falfăia steagul ungurese purtat de un — *Neamț*, avînd la dreapta pe un *Bomân* — Ilie Vuia, primar în Izeriș, ear' la stînga pe un Crașovean.

Îndărît urma poporul, în frunte cu protopretorul Resiței *Gartner Zoltán*, care ora încungiurat de notarii *George Crăciun* (Călniș), *Alexandru Orăciunel* (Socieni), *Cornean* (Deli-nești) și *Jacu, toți Români*.

Dintre învătători i-am putut nota pe următorii: *George Sirbu*, învătător confesional în Socieni, *Iancu Străin*, inv. conf. în Izeriș, *Savu Molin*, inv. conf. în Mănion.

Dintre toți învătătorii înșe m'a scanlalisat mai mult ținuta d-lui învătător *Albu* din Resița. D-sa adevă, nu s'a mulțumit numai cu aceea, că a venit la milleniu, ci ca să fie și ceva extra, „și-a pus în gîrul brațului și o pantalică roșu-alb-verde! Nu puteam să-mi explic, cum poate cineva să-și schimbe simțimintele după-cum bate vîntul. D-sa — după-cum îmi aduc aminte — a stat un an de zile în temnița maghiară pentru cauza națională, — și acum? *Tempora mutantur et nos mutamur in illis*.

Poate-că îmbărbătați de această faptă patriotică a dlui inv. Albu, *trei Români du-ceau pe spate — ca pe mîte greble — trei steaguri ungurești*.

În modul acesta percurgînd stradele, Văzîl kôrt, Teréz kôrt și Andrásy ut con-volu a fost dus la barace, ear' de aici la expoziție, unde după-ce-i-au prezentat directorului expozițiunii, cei ce i-au adus i-au lăsat în gîria Domnului, să rătăcească fiecare după cum îl taie capul.”

Ne doare inima cînd trebuie să aducem la cunoștința publicului atari lucruri, și ne cuprinde rușinea, că unii dintre Românii bănățeni intru atîta s'au dejosit.

REVISTA PRESEI.

Presa română.

Gazeta Transilvaniei (nr. 190) din incidentul dării de seamă înaintea alegătorilor a lui Horánszky, scrie un prim-articol intitulat „Un Ungur asupra situațiunii”.

Arată căt e de fidel tabloul chestiei naționale zugrăvit de Horánszky. Dar' și aici totul e acoperit de fariseism, și în momentul în care Horánszky ar ajunge la putere, de sigur ar vedea chestiunea națională în altă lumină.

O specialitate naturală neprețuibilă

este apa minerală alcalin-acidă bicarbonată

Isvorul „Matilda” de Bodok

care după experiențele făcute s'au dovedit ca o apă medicinală prea eficientă și plăcută mai ales: la **conturbări de mistuire, maldadele stomacului, a rinichilor, a beselei udului și ale organelor respiratoare** etc. [1739] 88—100

Borviz de primul rang

care prin limpezitatea sa rară și prin conținutul său mare în acid carbonic natural — de un gust și efect prea plăcut și binefăcător — va îndeplini chiar și pretențiunile cele mai delicate, ca cum nici o altă apă minerală.

Depositar în Sibiu, Sighișoara și Alba-Iulia:

la domnul I. B. Misselbacher sen., Cluj: Segesváry és társai, Déva: Balog Gyula, Orăștie: Németh János; în Brașov depositar propriu strada Căldărarilor nr. 68, și se poate comanda și de-a dreptul dela administrațiunea subsemnată.

Cu toată stima

Administrațiunea isvorului „MATILDA”:

Josef György,

(comit. Hármszék). Bodok. (Transilvania).

E un ce cunoscut, că toți articlii pentru îngrijirea rațională a părului, a gurii, a dinților, a teintului etc., mai departe toate săpunurile medicale și cosmetice pentru toaletă, precum și parfumiile și toți articlii ce taie în ramul acesta se pot cumpăra mai bine și mai avantajos numai în **vânzătorii (pravali) speciale.** [1960] 6—10

Acolo se poate afla deosebit de bogat.

Nu se poate afla aici nici o marfă răncedă, aruncată sau chiar rea, pentru-că prin marea circulație necontenită vin numai articlii proaspeți.

Cel mai ieftin isvor de cumpărate acolo, pentru-că prin comanda directă din fabricile cele mai mari și mai renumite din și afară de țară, în vânzare vine numai marfă eșută din mâna unor oameni cu acuratețe și pricepători în această.

Ori-cărei întrebări în respectul acesta i-se va da răspuns grabnic și gratuit.

I. Vânzătorie specială: Sibiu, Parfumeria Meltzer, Str. Căsnădiei, (Palatul Comandei de corp).

Zilnic în legătură cu posta; chiar și cele mai mărunt comenzi se vor îndeplini conștient și sub discreție cât se poate de grabnic.

Daniel Meltzer jun.,

Fabrică de mărfuri de uns, de săpun și de toalete (înființată la 1848), Sibiu, strada Gușteriții nr. 25.

Reuniunea femeilor rom. din Sibiu.

Ad nr. 34/1896

[2063] 1—1

Concurs.

Devenind vacant postul de învățătoare la școala elementară a Reuniunii femeilor române din Sibiu, pentru ocuparea aceluia, se scrie prin aceasta concurs.

Doritoarele, de a ocupa acest post, care este împreună cu un salariu anual de 500 fl. v. a. și 100 fl. bani de cuartir, vor avea să prezente următoarele documente:

- atestat de botez;
- atestat de calificățiune pentru școalele elementare;
- testimoniu despre cunoașterea perfectă a limbii române, ca limbă de propunere, și despre cunoașterea limbii maghiare; cari vor documenta, că știu perfect și limba germană, eventual și cea franceză, vor avea preferință.

Petițiunile provăzute cu documentele numite mai sus sunt a se prezenta subsemnatului comitet până la 26 Septembrie st. n. 1896.

Din ședința comitetului reuniunii femeilor române din Sibiu ținută la 9 Septembrie 1896.

Maria Cosma,
președintă

Dr. N. Vecerdea,
secretar.

S'a pierdut

un bărbat smintit la minte, cu numele Nicolae Slimnicean din comuna Loamneș (Ladamos).

Era în etate de 32 ani; mijlociu, negricios; cu barbă și mustețe negre; părul negru și ochi caprii. Îmbrăcat în haine țărănești. Afătorul acestui nenorocit este rugat a aviza primăria comunală din Loamneș (Ladamos), com. Sibiuului. [2064] 1—2

Apel pentru subscrieri!

Subscrișii, în dorința de a se desvolta spiritul de economisare în cercuri tot mai largi, și de a procura cu deosebire poporului muncitor creditele de care are trebuință, în înțelesul contractului încheiat între noi, înființăm o societate pe acții, pe baza legii comerciale din anul 1875 art. XXXVII., a cărei plan este următorul:

1. Firma societății este „**Zlăneana**”, instituit de credit și de economii, cu sediul în Zlatna (comitatul Albei-inferioare).
2. Societatea se înființează pe timp nedeterminat.
3. Capitalul social se fixează cu 100.000 coroane și consistă din 1000 acții de câte 100 coroane una. [2054] 4—4
4. Acțiunile, ce se vor exmite, vor fi scrise pe numele respectivelor acționari și vor fi provăzute cu cuponi la purtător și cu un talon.
5. De fiecare acție sunt a se depune la subscriere 40% a valorii nominale, adică 40 coroane, precum și o coroană taxă de înscriere. Celelalte rate de acții subscrise, vor fi plătite în decurs de șase luni în trei rate egale, începând dela adunarea generală constituantă.
6. Terminul ultim pentru subscrierea acțiunilor este pus pe 31 Octombrie a. c.
7. Subscrierea e obligatorie. Cei ce vor subscrie acții și nu vor satisface obligamentului lor, vor fi improcusuați pe cale legală.
8. Fundatorii își rezervă dreptul de a denumi ei înșiși pe membrii primei direcțiuni, precum și pe directorul executiv.

Pentru toate cele expuse în acest apel de subscrieri, luăm răspunderea solidară. Zlatna, în 27 August 1896.

Emanuel Beza m. p., paroh (Zlatna), Nicolae Mușu m. p., econom (Valea-Dosului), Vasile Aron m. p., econom (Valea-Dosului), Iuliu M. Montani m. p., pro-topop gr.-cat în Zlatna, Ioan Moldovan m. p., preot gr.-or. în Petrângeni, Teodor Dușu m. p., cand de preot (Petrângeni), Moise Popescu m. p., proprietar (Amașul-mare), Ștefan Corpade al Anei m. p., econom (Zlatna), Ioan Olariu m. p., măcelar (Zlatna), Ioan Codruș m. p., brutar (Zlatna), Iuliu V. Albini m. p., notar și proprietar în Zlatna, George Vișu m. p., proprietar (Zlatna), Nicolae Porcariu l. Alexandru m. p., econom (Valea Dosului), Dionisie Popoviciu m. p., notar cerc. în Bacia, Nicolae Popoviciu m. p., paroh gr.-cat. (Cibu), Ștefan Pasculeș m. p., proprietar (Zlatna), George Cristea m. p., preot (Petrângeni), Amfilochie Giurca m. p., notar cercual în Feneș, Ebergényi János m. p., proprietar (Zlatna), Petru Petringenar m. p., proprietar (Zlatna), Constantin Ciurea Irimia m. p., ad. not. în Zlatna.

Hotel Frank, Sighișoara.

Subscrișii aduc prin aceasta la cunoștința publicului călător, că 'mi-am deschis nou ziditul hotel, cafenea, precum și restaurațiune cu grădina de vară, cu pavilion, elegant arangiate și corespunzătoare gustului de acum.

Pentru beuturi și mâncări bune, precum și pentru serviciu solid mă voiu îngriji cât se poate mai bine.

Omnibusuri proprii și birjari stau la dispoziție la fiecare tren

Cu profundă stimă

Carol Frank,
proprietar.

[1995] 5—5

Diplomă de onoare.

„Tipografia”, soc. pe acțiuni, Sibiu.

Diplomă de onoare.

Se recomandă a executa următoarele:

OPURI și BROȘURI

Placate

BILETE DE LOGODNĂ și DE CUNUNIE

Carte și epistole

Circulare și preț-curenturi

Note

Mare deposit
de cuverte, cerneală, recunite de scris,
ceară de pecetluit etc.

Comande din afară
se efectuesc repede.

Bilete de vizită
după plac și cerere

Mare deposit
de hârtie de scris și concept, precum și hârtie fină
de epistole
cu plicuri în casete.

Biblioteca populară a „Tribunei”

Diferite cărți științifice și literare
Elegant legate sau broșurate.

Dicționar
român-german și german-român.

Prețuri foarte moderate.

Strada Poplăcii Nr. 15.

Librărie românească în Sibiu

Strada Poplăcii Nr. 15.